

Tillkännagivande om inledande av ett undersökningsförfarande beträffande handelshinder enligt rådets förordning (EG) nr 3286/94 i form av åtgärder som införts och handelsbruk som upprätthålls av Indien vilka påverkar handeln med viner och spritdrycker

(2005/C 228/03)

Den 20 juli 2005 mottog kommissionen ett klagomål enligt artikel 4 i rådets förordning (EG) nr 3286/94⁽¹⁾ (nedan kallad "förordningen").

1. De klagande

Klagomålet ingavs gemensamt av CEEV (*Comité européenne des entreprises vins*) och CEPS (*Confédération européenne des producteurs de spiritueux/ The European Spirits Organisation*).

CEPS är det representativa organet inom EU för spritdryckstillverkare. Dess medlemmar utgörs av 38 nationella sammanslutningar som företräder denna industri i 21 av EU:s medlemsstater. CEEV är det representativa organet inom EU för medlemsstaternas nationella branschorganisationer, som i sin tur företräder tillverkningen av och handeln med viner, aromatiserade viner, mousserande viner, likörviner och andra vinprodukter. CEEV:s medlemmar utgörs av 12 nationella sammanslutningar plus Schweiz.

CEEV och CEPS är sammanslutningar som agerar på uppdrag av ett eller flera gemenskapsföretag i den mening som avses i artiklarna 4.1 och 2.6 i förordningen.

2. Produkten

De EU-produkter som berörs av de ifrågasatta åtgärderna från Indiens sida är viner, vermouth, aromatiserade viner och spritdrycker som klassificeras enligt HS-nummer 2204, 2205, 2206 och 2208. De omfattar icke mousserande och mousserande viner, vermouth och andra viner som tillsatts alkohol, till exempel portvin och sherry, och destillerade spritdrycker av jordbruksråvaror, t.ex. brandy och vinsprit, whisky, gin, vodka, rom och likörer.

Den undersökning som kommissionen inleder kan emellertid också komma att omfatta andra produkter, särskilt sådana som de berörda parter som ger sig till känna inom den nedan angivna tidsfristen (se punkt 8) kan styrka vara påverkade av det påstådda handelsbruket.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 3286/94 av den 22 december 1994 om fastställande av gemenskapsförfaranden på den gemensamma handelspolitikens område i syfte att säkerställa gemenskapens rättigheter enligt internationella handelsregler, särskilt regler som fastställts av Världshandelsorganisationen (WTO) (EGT L 349, 31.12.1994, s. 71). Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 356/95 (EGT L 41, 23.2.1995, s. 3).

3. Ärende

Klagomålet är riktat mot tre olika aspekter av Indiens rättsliga ram för importerade viner och importerade spritdrycker, nämligen följande:

(a) Tilläggstull

Enligt indisk lag är det de 26 indiska delstatsregeringarna som har behörighet att ta ut punktskatt på alkoholhaltiga drycker. Punktskatter tas i princip endast ut på produkter som har genomgått en tillverkningsprocess i Indien. Följaktligen tas i princip inte punktskatter ut på import av vin och spritdrycker på flaska. Endast inhemsk produktion och bulkimport som tappas på flaska i Indien beskattas (enligt satser som varierar betydligt mellan de 26 indiska delstatsregeringarna).

Den 1 april 2001 införde Indien genom kungörelse nr 37/2001 med stöd av avsnitt 3 i lagen om tullavgifter en federal tilläggstull på importerade viner och spritdrycker i syfte att kompensera de punktskatter som betalats eller som skall betalas på delstatsnivå på inhemska produkter. Enligt avsnitt 3 i tullagen skall den federala tilläggstullen vara "likvärdig" med den punktskatt som tas ut på inhemska produkter. Tilläggstullen tas ut som en värdetull enligt olika satser. Enligt tullkungörelse nr 32/2003 av den 1 mars 2003 ligger de aktuella satserna för den tilläggstull som tillämpas på importerat vin på tre nivåer, nämligen 75 %, 50 % och 25 % (beroende på värdet av importen) och de som tillämpas på importerade spritdrycker på fyra nivåer, nämligen 150 %, 100 %, 50 % och 25 % (också beroende på värdet av importen).

(b) Punktskatter och skatter som tillämpas av delstaterna

Som nämns ovan har de indiska delstaterna inte behörighet att ta ut punktskatter på importerade viner och spritdrycker på flaska. De klagande hävdar emellertid att flera delstater ändå tillämpar punktskatter eller liknande skatter – under olika beteckningar och på olika nivåer – på försäljningen av importerade viner och spritdrycker. Enligt de klagande är det dessutom så att vissa av dessa (punktskatter och andra skatter endast tillämpas på importerade produkter eller tillämpas med högre satser på importerade produkter än på inhemska produkter.

(c) *Importrestriktioner som tillämpas av delstaterna*

De klagande hävdar att sju indiska delstater tillämpar en politik som i praktiken innebär förbud mot import av viner och spritdrycker.

4. Påståenden om handelshinder

De klagande anser att de åtgärder och handelsbruk som avses i punkt 3 utgör handelshinder i den mening som avses i artikel 2.1 i förordningen.

(a) *Tilläggstull*

De klagande hävdar för det första att den federala tilläggstullen måste anses vara en importtull (eller annan tull eller avgift) som innebär en överträdelse av Indiens skyldigheter enligt artikel II i GATT 1994 jämförd med dess tulltaxa. De klagande gör gällande att Indiens tullbindningar enligt WTO innebär att Indien får ta ut tullar och avgifter på viner och spritdrycker på högst 150 %. Alla importerade viner och spritdrycker omfattas en bastullsats på 150 % (spritdrycker) och 100 % (viner). Den federala tilläggstullen tillämpas utöver dessa tullsatsen. Om den federala tilläggstullen skall anses som en importtull (eller annan tull eller avgift) leder detta följaktligen till att den totala tullsatsen för alla spritdrycker och alla viner (utom för de dyraste⁽¹⁾) överskrider den bundna tullsatsen på 150 %. Dessutom hävdar de klagande att den federala tilläggstullen inte kan anses vara "likvärdig med en inre skatt" i den mening som avses i artikel II.2 a och därför inte kan motiveras med den bestämmelsen.

De klagande hävdar för det andra att den federala tilläggstullen innebär att importerade viner och spritdrycker får en avgjort mindre gynnsam behandling än "likadana" (eller "direkt konkurrerande eller utbytbara") produkter av inhemskt ursprung, vilket strider mot artikel III.2 i GATT 1994. I detta avseende hävdar de klagande att även om importerade spritdrycker i allmänhet inte omfattas av punktskatter på delstatsnivå, överskrider satsen för den federala tilläggstullen väsentligen den nivå på punktskatter som tillämpas på försäljningen av inhemska spritdrycker i flertalet indiska delstater.

Enligt de klagande omfattas importerade viner och spritdrycker också av för hög beskattning om man jämför den federala tilläggstullsatsen plus andra indirekta skatter som tillämpas på delstatsnivå på försäljningen av importerade

⁽¹⁾ Dvs. viner som importeras till cif-priser på över 100 US-dollar per låda (12 flaskor) vilka omfattas av den lägsta satsen av tilläggstull (20 % av värdet).

viner och spritdrycker med summan av de punktskatter och andra indirekta skatter som tillämpas på delstatsnivå på inhemska viner och spritdrycker.

(b) *Punktskatter och skatter som tillämpas av delstaterna*

De klagande hävdar att fastän indiska delstater inte har behörighet att ta ut punktskatter på importerade viner och spritdrycker på flaska finns det ändå några stater som tillämpar punktskatter eller liknande – under andra beteckningar och på varierande nivå – på försäljningen av importerade viner och spritdrycker. Det hävdas att åtminstone tretton indiska delstater tillämpar punktskatter eller andra skatter som skulle kunna anses som alternativa sätt att få intäkter från importerade produkter eftersom delstaterna inte har rätt att ta ut punktskatter. Enligt de klagande tillämpas vissa av dessa (punktskatter och andra) skatter endast på importerade produkter eller med högre satsen på importerade produkter än på inhemska produkter.

(c) *Importrestriktioner som tillämpas av delstaterna*

De klagande hävdar att sju indiska delstater tillämpar en politik som i praktiken innebär förbud mot import av viner och spritdrycker, vilket strider mot artiklarna III.4 eller XI.1 i GATT 1994.

Mot bakgrund av tillgängliga fakta och inlämnade bevis har kommissionen fastslagit att klagomålet innehåller tillräcklig bevisning för att det föreligger handelshinder i den mening som avses i artikel 2.1 i förordningen.

5. Påstående om negativa handelseffekter

Konsumtionen av västerländska märkesspritdrycker i Indien beräknades 2004 av *International Wine & Spirits Record (IWSR)* till 87 miljoner nioliterslådor, och Indien är därmed en av världens största marknader för dessa drycker. I denna beräkning ingår cirka 550 000 lådor importerade spritdrycker, medan återstoden (99,4 %) omfattar inhemska producerade "Indian Made Foreign Liquor" (IMFL). År 2004 exporterade EU spritdrycker till Indien till ett värde av cirka 23 211 000 euro.

Den indiska marknaden för vin har vuxit sakta men säkert under det sista årtiondet. År 2004 beräknades den till 667 000 nioliterslådor varav 96 000 eller 14 % importerades. År 2004 exporterade EU vin till Indien till ett värde av cirka 4 167 000 euro.

De klagande hävdar att det handelsbruk som är föremål för klagomålet hindrar ett tillfredsställande tillträde till den indiska marknaden, ger importerade viner och spritdrycker en konkurrensnackdel jämfört med inhemska producerade varor och har förhindrat en naturlig ökning av konsumtionen av importerade viner och spritdrycker i Indien.

I detta avseende framhåller de klagande att volymen av den importerade spriten minskade med omkring 60–70 % under perioden april–augusti 2001 jämfört med samma period det föregående året till följd av att de federala kvantitativa importbegränsningarna togs bort 2001 och ersattes med de åtgärder som avses i detta klagomål, eftersom varor som var avsedda för turistnäringen började omfattas av ett skattetryck som effektivt gjorde att de tappade marknaden på grund av att priserna blev för höga. De klagande framhåller också att när vissa skattelättnader senare beviljades för varor som såldes på vissa kategorier hotell och restauranger ökade de importerade volymerna viner och spritdrycker betydligt. Detta tyder på att de skattemässiga åtgärder som omfattas av klagomålet hindrar viner och spritdrycker från EU att få större genomslag på den indiska inhemska marknaden.

De klagande hänvisar också till siffror rörande den typiska marknadspenetrationen för importerade spritdrycker i andra utvecklingsländer som i stort liknar Indien, vilka tyder på att de handelshinder som EU:s spritindustri står inför i Indien är särskilt problematiska.

Kommissionen anser att klagomålet innehåller tillräcklig bevisning för negativa handelseffekter i den mening som avses i artikel 2.4 i förordningen.

6. Gemenskapens intresse

EU:s spritindustri, som företräds av CEPS, exporterar varje år varor till ett beräknat värde av över 5 miljarder euro till mer än 150 länder. Spritsektorn har omkring 50 000 direkt anställda och sysselsätter indirekt ytterligare 250 000. EU:s export av vin till tredjeländer värderas till omkring 4,5 miljarder euro vilket motsvarar en volym på 12,5 miljarder hektoliter (hl).

Kommissionen anser att det är av största betydelse att säkerställa lika villkor för våra exportindustrier på marknaderna i

tredjeländer, framför allt med avseende på inhemska skatter. Tullskydd bör inte ersättas med andra protektionistiska hinder som strider mot internationella åtaganden. Detta är särskilt viktigt i fråga om alkoholhaltiga drycker eftersom de vanligtvis beskattas hårt genom kombinationen av punktskatter och mervärdesskatter.

Mot bakgrund av det ovanstående anses det ligga i gemenskapens intresse att inleda ett undersökningsförfarande.

7. Förfarande

Kommissionen har, efter samråd med den rådgivande kommitté som inrättats genom förordningen, fastställt att det finns tillräcklig bevisning för att inleda en undersökning i syfte att pröva de rättsliga och faktiska omständigheterna i fallet och att detta ligger i gemenskapens intresse. Kommissionen har därför inlett en undersökning enligt artikel 8 i förordningen.

Berörda parter får ge sig till känna och lämna synpunkter skriftligen beträffande de specifika frågor som tas upp i klagomålet samt lämna bevisning till stöd för dessa.

Kommissionen kommer dessutom att höra de parter som skriftligen så begär i samband med att de ger sig till känna, förutsatt att de berörs direkt av förfarandets utgång.

Detta tillkännagivande offentliggörs i enlighet med artikel 8.1 a i förordningen.

8. Tidsfrister

Uppgifter rörande detta ärende och framställningar om att bli hörd skall vara kommissionen till handa senast 30 dagar efter offentliggörandet av detta tillkännagivande och skall inges skriftligen till följande adress:

Europeiska kommissionen
Generaldirektoratet för handel
Jean-François Brakeland, DG Handel F.2
CHAR 9/74
B-1049 Bryssel
Fax (32-2) 299 32 64